

Bankrobber

La família de l'indie català

Text > ELOI CAMPS, periodista

El segell de l'estel roig ha arribat enguany a les cent referències. Fent prevaler la música al mer negoci, Bankrobber, vinculat des dels inicis a la Bisbal d'Empordà, s'ha consolidat com una discogràfica dinàmica, que recull la fertilitat de l'indie català de les dues darreres dècades.

The Clash canten a *Bankrobber* que una vida al servei d'una màquina és deu vegades pitjor que la presó. Els impulsors de la discogràfica independent que pren el nom d'aquesta cançó no han optat per cap d'aquestes dues vies, i des del 2001 tiren endavant un segell que és una de les peces clau per entendre el panorama musical català del segle XXI.

L'inici va ser fortuït. El grup de la Bisbal d'Empordà Holland Park (on militava Jaume Pla, futur Mazoni) havia de treure un disc, però no es va acabar d'entendre amb la companyia que l'havia d'editar. Llavors, dos amics bisbalencs, Xavier Rieimbau i Marçal Lladó (establerts a Barcelona, però implicats des de feia temps en l'escena de la capital baix-empordanesa), més el barceloní Jordi Pi, van muntar un segell per publicar la música dels col·legues del poble. «No volíem que semblés una autoedició dels Holland, i per això vam voler treure dos discos de cop», apunta Lladó. Van contactar amb el gironí Rubén Pozo, El Chico Con La Espina En El Costado, per editar-li l'àlbum de debut. Aquests van ser els dos primers llançaments de Bankrobber, que al cap d'un temps va afegir un quart membre, el també bisbalenc Ramon Ponsatí. Malgrat les arrels baix-empordaneses, de les quals no renega, el segell va fixar-se des de ben aviat en el que es tramava arreu del país.

La forja d'un catàleg

Quin era, llavors, el panorama musical a Catalunya? I quin paper va tenir-hi

>> *L'equip original de Bankrobber.*
(Autoria: ANDREU PUIG)

>> *Mazoni*. (Autoria: NOEMÍ ELÍAS)

aquell segell acabat de fundar, més com una afició que no pas com una empresa? «Vèiem que l'escena *indie* i la del rock en català estaven molt separades. Però hi començava a haver grups com Antònia Font i Mishima que estaven a cavall entre tots dos mons. Van fer que els grups de música pop amb referents *indies* perdessin la por a cantar en català. «És aquesta l'escena que nosaltres vam contribuir a inventar, juntament amb festivals com el PopArb», rememora Lladó. La bona acollida de les primeres propostes que va llançar Bankrobber va traduir-se en matrimonis fidels entre el segell i Mazoni, Sanjosex i Guillamino, que es mantenen avui. A partir de llavors, la família es va anar ampliant. El Petit de Cal Eril, Renaldo & Clara i els dissolts Els Surfing Sirles, per posar-ne tres exemples, també han establert relacions duradores amb el segell. I, és clar, la discogràfica ha continuat amatent a altres artistes sorgits del formiguer musical de la Bisbal d'Empordà (Sanjays, Gramophone All Stars, Fetus). Amb el temps, el que havia començat com una iniciativa voluntarista ha esdevingut un projecte plenament professional, amb més treballadors involucrats en el dia a dia de l'empresa.

Com el grup de Joe Strummer i companyia, Bankrobber ha triat el camí del risc estilístic, d'anar més enllà i no conformar-se amb el que ja s'ha escoltat mil vegades. La diversitat de gustos de l'equip impulsor va propiciar que no s'imposessin barreres musicals: han donat cabuda a projectes d'elec-

trònica experimental, *ska-jazz*, pop d'autor, garatge... «Mai ens ha agradat que algú digui: "Ei, escolta això, que és molt Bankrobber"», reconeix Lladó. I afegeix: «Al contrari, nosaltres preferim descobrir a cada moment què és Bankrobber i què no. Molts cops, no coincideix amb el que la gent es pensa».

Ha triat el camí del risc estilístic, d'anar més enllà i no conformar-se amb el que ja s'ha escoltat mil vegades

Menys és més

El model del segell és, com el defineixen ells mateixos, de 360 graus. Procurant tenir cura de cada edició, i exercint també d'editora musical (s'encarreguen de promoure les cançons i de gestionar-ne els drets d'autor) i de *management*, Bankrobber ha pogut subsistir treballant amb un nombre reduït de grups i artistes. La relació amb els músics, doncs, no és una simple transacció econòmica. «Sempre ens ha agradat ajudar els artistes a construir la seva carrera, fer un treball de formigueta, però que duri», assenyala Lladó. L'enfocament integral els ha permès sobreviure a la crisi de la indústria. Lladó recorda que

«quan va arribar la crisi del 2007, els segells ja feia deu anys que hi eren. Al principi, tothom ens preguntava per què obríem una companyia de discos, si ja no se'n venien. Però la música no s'ha d'entendre així; que no es vengui un tros de plàstic rodó no vol dir que la gent pugui viure sense música. L'èxit de la discogràfica, doncs, rau en la construcció d'un catàleg de propostes coherent i eclèctic, que té com a denominadors comuns la qualitat i la singularitat.

El 2018, Bankrobber ha arribat a la xifra de cent discos editats. Pot semblar que un centenar de discos en disset anys és sinònim de poca productivitat. Lladó en fa balanç: «Vam néixer el mateix any que Sinnamon, que en tres anys va arribar a les cent referències, i poc després va tancar. En canvi, nosaltres hem escollit una via més lenta, amb calma i tranquil·litat. Quan començàvem, El Chico Con La Espina En El Costado ens va dir que si, com a segell independent, aguantàvem cinc anys, ja seríem un projecte seriós». Objectiu assolit, i amb escreix.

>> *Sanjosex*. (Autoria: NOEMÍ ELÍAS)